

Our Beloved King

"ครองใจคน" หลากเหตุผลที่คนไทยรักในหลวง

(เตรียมผ้าซับน้ำตาด้วยนะตอนอ่าน เพราะซึ้งมาก ๆ)

"... ผมเคยอยู่มาแล้วหลายแผ่นดิน แต่ก็ไม่เคยเห็นว่าพระเจ้าอยู่หัวแผ่นดินใดที่คนทั้งเมืองเขาเป็นเจ้าเข้าเจ้าของให้ความเคารพบูชาอย่างสนิทสนมอย่างทุกวันนี้

...พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวรัชกาลก่อน ๆ ทรงครองแผ่นดิน แต่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวรัชกาลนี้ ทรง "ครองใจคน.."

หม่อมราชวงศ์คึกฤทธิ์ ปราโมช

เรื่อง "เดิมพันของเรา"

ครั้งหนึ่ง เมื่อหม่อมราชวงศ์คึกฤทธิ์ ปราโมช กราบบังคมทูลถามพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวว่า "เคยทรงเหนื่อยทรงท้อบ้างหรือไม่"

ครั้งนั้น พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวมีพระราชกระแสตอบว่า

"ความจริงมันน่าท้อถอยหรือก บางเรื่องมันน่าท้อถอย แต่ว่าฉันท้อไม่ได้ เพราะเดิมพันของเรานั้นสูงเหลือเกิน เดิมพันของเรานั้นคือบ้านคือเมือง คือความสุขของคนไทยทั่วประเทศ"

ข้อมูลจาก ไทยรัฐ ฉบับ 5 ธ.ค.32

เรื่อง "ราษฎรยังอยู่ได้"

ปีพุทธศักราช 2513 เมื่อพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวมีพระราชประสงค์ที่จะเสด็จพระราชดำเนินไปเยี่ยมราษฎรในตำบลหนึ่งของอำเภอเมืองพัทลุง อันเป็นแหล่งที่ผู้ก่อการร้ายคอมมิวนิสต์ปฏิบัติการรุนแรงที่สุดในภาคใต้เวลานั้น

ด้วยความห่วงใยอย่างยิ่งถึงทางกระทรวงมหาดไทยได้กราบบังคมทูลขอให้ทรงรอให้สถานการณ์ดีขึ้นกว่าที่เป็นอยู่เสียก่อน แต่คำตอบที่ทางกระทรวงมหาดไทยได้รับก็คือ

"ราษฎรเขาเสี่ยงภัยยิ่งกว่าเราหลายเท่า เพราะเขาต้องกินอยู่ที่นั่นเขายังอยู่ได้ แล้วเราจะขลาดแม้แต่จะไปเยี่ยมเยียนทุกข์สุขของเขาเขี้ยวหรือ"

ข้อมูลจากคำอภิปรายเรื่อง "พระบิดาประชาชน"

และมีอีกหนึ่งพระกระแสพระราชดำรัสที่เป็นคำตอบว่าเหตุใดจึงไม่อาจหยุดทรงงานได้

"...คนเราจะอยู่สุขสบายแต่คนเดียวไม่ได้ ถ้าคนที่อยู่ล้อมรอบมีความทุกข์ยาก ควรต้องแบ่งเบาความทุกข์ยากของเขาบ้าง ตามกำลังและความสามารถเท่าที่จะทำได้"

Our Beloved King

"ดอกไม้จากหัวใจ"

ที่นครพนม บนเส้นทางรับเสด็จตรงสามแยกขยางกูร-เรณูนคร บ่ายวันที่ 13 พ.ย. 2498 อาถโด้ บุนนาค หัวหน้าส่วนช่างภาพประจำพระองค์ ได้บันทึกภาพในวินาทีสำคัญที่กลายเป็นภาพประวัติศาสตร์ภาพหนึ่งของประเทศ

ภาพที่พูดได้มากกว่าคำพูดหนึ่งล้านคำ

วันนั้นหลังจากทรงบำเพ็ญพระราชกุศล ณ วัดพระธาตุพนมวรมหาวิหารเสร็จสิ้นในช่วงเช้าแล้ว ทั้ง 2 พระองค์ได้เสด็จฯ โดยรถยนต์พระที่นั่งกลับไปประทับแรม ณ จวนผู้ว่าราชการจังหวัดนครพนม ราษฎรที่รู้ข่าวก็พากันอุ้มลูก จูงหลานหอบกันมารับเสด็จที่ริมถนนอย่างเนืองแน่น

ดังเช่นครอบครัวจันทน์นิตย์ ที่ลูกหลานช่วยกันนำ แม่ตุ้ม จันทน์นิตย์ วัย 102 ปี ไปรอรับเสด็จ ณ จุดรับเสด็จห่างจากบ้าน 700 เมตร โดยลูกหลานได้จัดหาดอกบัวสายสีชมพูให้แม่เฒ่าจำนวน 3 ดอก และพาออกไปรอที่แถวหน้าสุดเพื่อให้ใกล้ชิดเบื้องพระยุคลบาทที่สุด

เปลวแดดร้อนแรงตั้งแต่เช้าจนสาย เทียงจนบ่าย แดดเผาจนดอกบัวสายในมือเหี่ยวโรย แต่หัวใจรักภักดีของหญิงชรา ยังเบิกบาน เมื่อเสด็จฯ มาถึงตรงหน้า แม่เฒ่าได้ยกดอกบัวสายโรยราสามดอกนั้นขึ้นจบบเหนื่อศีรษะแสดงความจงรักภักดีอย่างสุดซึ้ง พระเจ้าแผ่นดินทรงโน้มพระองค์อย่างต่ำที่สุด จนพระพักตร์แนบชิดกับศีรษะของแม่เฒ่า ทรงแย้มพระสรวลอย่างเอ็นดู พระหัตถ์แตะมือกร้านคล้ำของเกษตรกรชราชาวอีสานอย่างอ่อนโยน

เป็นคำบรรยายเหมือนไม่จำเป็น สำหรับภาพที่ไม่จำเป็นต้องบรรยาย ไม่มีใครรู้ว่าทรงกระซิบคำใดกับแม่เฒ่า แต่แน่นอนว่าแม่เฒ่าไม่มีวันลืม

เช่นเดียวกับที่ในหลวงไม่ทรงลืมราษฎรคนสำคัญที่ทรงพบริมถนนวันนั้น หลานและเหลนของแม่เฒ่าเล่าว่า "หลังจากเสด็จพระราชดำเนินกลับกรุงเทพฯ แล้ว ทางสำนักพระราชวังได้ส่งภาพรับเสด็จของแม่เฒ่าตุ้ม พร้อมทั้งพระบรมรูปหล่อด้วยปูนพลาสเตอร์พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว พระราชทานแผ่นมาทางอำเภอพระธาตุพนมให้แม่เฒ่าตุ้มไว้เป็นที่ระลึก"

พระมหากษัตริย์คุณอันหาที่สุดมิได้นี้ อาจมีส่วนชุบชูชีวิตให้แม่เฒ่ายืนยาวขึ้นอีกด้วยความสุขต่อมาอีกถึงสามปีเต็ม ๆ

แม่เฒ่าตุ้ม จันทน์นิตย์ ราษฎรผู้โชคดีที่สุดคนหนึ่งในรัชกาลที่ 9 สิ้นอายุขัยอย่างสงบด้วยโรคชราเมื่ออายุได้ 105 ปี

ข้อมูลจาก "แม่เฒ่าตุ้ม จันทน์นิตย์" ภาคพิเศษโดย คุณหญิงศรีนาถ สุริยะ วารสารไทย

"เขาเดินมาเป็นวัน ๆ"

"...มีอยู่ครั้งนึง ข้าพเจ้าอายุ 18 ปี ได้ตามเสด็จ...ตอนนั้นเป็นช่วงหลังพระราชพิธีบรมราชาภิเษก เสด็จฯ เยี่ยมราษฎรทุกจังหวัดและอำเภอใหญ่ ๆ ก็เสด็จฯ ประมาณ 9 โมงเช้า เสด็จออกทรงเยี่ยมราษฎรมาเรื่อย ๆ

ที่นี้ข้าพเจ้าก็รู้สึกว้า แหม นานเหลือเกิน ตอนนั้นยังไม่กางร่ม ตอนนั้นยังไม่คอยกลัวแดด ไม่ใส่หมวก ก็รู้สึกแดดเปรี้ยงหนังเท้านี้รู้สึกไหม้เขียว ก็เดินเข้าไปกระซิบท่านว่า พอหรือยัง ก็โดนกริ้ว

นี่เห็นไหมราษฎรเขาเดินมาเป็นวัน ๆ เพื่อมาดูเราแม่แต่ชนิดเดียว แต่เรายืนอยู่ไม่เท่าไรละ ตอนนีทนมไม่ไหวเสียแล้ว.."

พระราชดำรัสสมเด็จพระนางเจ้าพระบรมราชินีนาถ วันที่ 11 ส.ค. 2534

Our Beloved King

"ต่อไปจะมีน้ำ"

บทความ "น้ำทิพย์สาตเป็นสายพรายพลิวทิวงาม ทิวเขตคามขึ้นธารา" เขียนโดย มนุญ มุกข์ประดิษฐ์ ตีพิมพ์ในหนังสือพิมพ์ไทยรัฐ ฉบับวันที่ 5 ธ.ค.2528 ได้เล่าให้ผู้อ่านชาวไทยได้ประจักษ์ถึงเรื่องอัศจรรย์ของ "ในหลวง" กับ "น้ำ" ที่เกิดขึ้นในคำวันหนึ่งของเดือน ก.พ.2528

ด้วยความทุกข์ที่เปี่ยมล้นใจอันเนื่องมาจากต้องเผชิญความแห้งแล้งอย่างหนัก หญิงชราคนหนึ่งมาเข้าเฝ้าฯ รับเสด็จ ได้คลานเข้ามาทอดพระบาทของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว กราบบังคมทูลด้วยน้ำตาอาบแก้ม ขอพระราชทานน้ำ

พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวมีพระราชดำรัสตอบว่า

"ยายไม่ต้องห่วงแล้วนะ ต่อไปนี้จะมีน้ำ เราเอาน้ำมาให้"

แล้วพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวก็ทรงพระดำเนินกลับไปยังรถพระที่นั่งซึ่งจอดห่างออกไปราว 5 เมตร ปรากฏว่าท่ามกลางอากาศที่ร้อนแล้ง ลู ๆ ก็เกิดฝนตกลงมาเป็นครั้งแรกในรอบปี ทำให้ผู้ตามเสด็จและราษฎรในที่นั่งถึงกับงุนงงไปตาม ๆ กัน

"เก็บร่ม"

การเสด็จพระราชดำเนินทุกครั้ง แม้จะต้องเผชิญกับแดดร้อนหรือลมแรง ราษฎรก็ไม่เคยย่อท้อที่จะอดทนรอรับเสด็จให้ถึงที่สุด แม้ฝนจะตกหนักแค่ไหนก็ไม่มีใครยอมกลับบ้าน

ร้อยเอกศรีรัตน์ หริรักษ์ เล่าไว้ในบทความ "พระบารมีปกเกล้าฯ ที่อำเภอท่ายาง" ตีพิมพ์ในหนังสือ "72 พรรษา ราชธานีเจ้าநครัฐศาสตร์" ว่า ครั้งหนึ่งที่โครงการช่วยเหลือผู้สูงอายุ เมื่อเสด็จลอบเตอร์พระที่นั่งมาถึง ปรากฏว่าฝนตกลงมาอย่างหนัก ราษฎรและข้าราชการที่มาเข้าแถวรอรับเสด็จต่างเปียกปอนกันหมด แต่ก็ยังตั้งแถวเป็นระเบียบเรียบร้อยอยู่อย่างนั้น

เมื่อพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวเสด็จลงมาจากเฮลิคอปเตอร์ นายตำรวจราชองครักษ์ที่ตามเสด็จได้เข้าไปกางร่มถวาย ทรงทอดพระเนตรเห็นบรรดาข้าราชการและราษฎรที่ยืนตั้งแถวรอรับเสด็จอยู่ต่างก็เปียกฝนโดยทั่วกัน

"จึงมีรับสั่งให้นายตำรวจราชองครักษ์เก็บร่ม แล้วทรงพระดำเนินเยี่ยมข้าราชการและราษฎรที่เข้าแถวรอรับเสด็จ โดยทรงเปียกฝนเช่นเดียวกับข้าราชการ และราษฎรทั้งหลายที่ยืนรอรับเสด็จในขณะนั้น"

"สิ่งที่ทรงหวัง"

ครั้งหนึ่งขณะเสด็จฯ เยี่ยมเยียนราษฎรในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ผู้สื่อข่าวต่างประเทศคนหนึ่งได้ขอพระราชทานสัมภาษณ์ และได้กราบบังคมทูลถามว่า การที่เสด็จฯ เยี่ยมราษฎรและมีโครงการตามพระราชดำริเกิดขึ้นมากมายนั้น

ทรงหวังว่าจะให้คอมมิวนิสต์น้อยลงหรือไม่

พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวทรงรับสั่งตอบว่า **"มิได้ทรงสนพระทัยว่าคอมมิวนิสต์จะน้อยลงหรือไม่ แต่ทรงสนพระทัยว่าประชาชนของพระองค์จะหิวน้อยลงหรือไม่"**

Our Beloved King

"รักถึงเพียงนี้" และ "จุดเทียนส่งเสด็จ"

บทความชื่อ "แผ่นดินร่มเย็นที่นราธิวาส" ตีพิมพ์ในนิตยสาร "สุนาคต" ฉบับพิเศษเนื่องในวันเฉลิมฯ ได้เล่าย้อนให้เรา
ได้เห็นภาพความยากลำบากในการเสด็จฯ เยี่ยมราษฎรทางภาคใต้เมื่อหลายปีก่อน

โดยเฉพาะช่วงก่อนสร้างพระราชตำหนักทักษิณราชินีเวศน์นั้น เป็นที่รู้กันว่าจังหวัดนราธิวาสชุกชุมไปด้วยโจรร้าย โจร
ปล้นสะดมและพวกโจรเรียกค่าไถ่ ถึงขนาดที่ในหลาย ๆ หมู่บ้านนั้น แม้แต่เจ้าหน้าที่ของรัฐก็ไม่กล้าย่างกรายเข้าไป

ทว่าพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวทรงตระหนักในทุกข์อันลึกซึ้งของชาวบ้านที่ทั้งทุกข์เพราะยากจนและทุกข์เพราะภัย
คุกคาม จึงได้เสด็จฯ ลงไปเยี่ยมเยียนเป็นขวัญกำลังใจให้ราษฎรของพระองค์โดยไม่ทรงหวาดหวั่น บางวันถึงกับเสด็จฯ
เป็นการสวนพระองค์โดยปราศจากกำลังอารักขา และบางหมู่บ้านตำรวจเพิ่งถูกคนร้ายแย่งปืนแล้วยิงตายก่อนเสด็จ
ไปถึงเพียงไม่กี่ชั่วโมง

ทรงรักราษฎรถึงเพียงนี้ จึงไม่แปลกที่หญิงชราคนหนึ่งในบ้านหนึ่งของอำเภอหรือเสาะจะ .."เข้ามาเกาะ
พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวร้องไห้แล้วบอกว่า ไม่นึกเลยว่าพระเจ้าอยู่หัวเป็นคนไทยชาวพุทธ จะมารักมุสลิมได้ถึง
ขนาดนี้"..

บทความเดียวกันได้เปิดเผยต่อไปอีกว่า ที่อีกหมู่บ้านหนึ่งในอำเภอเดียวกันนั้น "โตะครู่ได้พาพรรคพวกมายืนรอรับ
เสด็จแล้วพูดขึ้นว่า ..รายออกไปเถอะ ประโหมสุหรีกลับไปเกิด ประเดี้ยวพวกโจรจะลงจากเขา..."

และเมื่อถึงเวลาเสด็จฯ กลับที่มีดสนิทย่างน่ากลัว โตะครู่กับชาวบ้านก็พากันมาจุดเทียนส่งเสด็จตลอด
เส้นทางอันตราย ด้วยความหวังใยใน "รายอ" และ "ประโหมสุหรี" หรือ พระราชาพระราชนิถของพวกเขา
อย่างสุดซึ้ง

"รถติดหล่มกับถนนสายนั้น"

หากย้อนกลับไปค้นหาจุดเริ่มต้นของพระราชกรณียกิจในด้านการพัฒนาแล้ว ชื่อของ "ลุงรวย" และ "บ้านห้วยมงคล"
คือสองชื่อที่ลืมไม่ได้

เรื่องราวของ "ลุงรวย" เกิดขึ้นตั้งแต่ปี 2495 หรือมากกว่าห้าสิบปีล่วงมาแล้ว ที่บ้านห้วยมงคล ตำบลหินเหล็กไฟใน
จังหวัดประจวบคีรีขันธ์

บ้านห้วยมงคลนี้อยู่ทั้ง "ใกล้และไกล" ตลาดหัวหิน ใกล้เพราะระยะทางที่ห่างกันนั้นไม่กี่กิโลเมตร แต่ไกลเพราะไม่มี
ถนน หากชาวบ้านจะขนพืชผักไปขายที่ตลาดต้องใช้เวลาเป็นวัน ๆ

ห่างไกลความเจริญถึงเพียงนี้ แต่วันหนึ่งกลับมีรถยนต์คันหนึ่งมาดกหล่มอยู่ที่หน้าบ้านลุงรวย เมื่อเห็นทหารตำรวจกว่า
สิบนายระดมกำลังกันช่วยรถคันนั้นขึ้นจากหล่ม ลุงรวยผู้รวยน้ำใจสมชื่อก็ลุกจ้อออกไปช่วยทั้งจัด ทั้งดัน ทั้งจุด จน
ที่ล้อรถก็หลุดจากหล่ม

เมื่อรถขึ้นจากหล่มแล้ว ลุงรวยจึงได้รู้ว่ารถคันที่ตัวทั้งจุดทั้งดันนั้นเป็นรถยนต์พระที่นั่งและคนในรถนั้นคือ
พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวและสมเด็จพระนางเจ้าฯ พระราชินีนาถ

แม้จะตื่นเต้นตกใจที่ได้เฝ้าฯ ในหลวงอย่างไม่คาดฝัน แต่ลุงรวยก็ยังจำได้ว่าวันนั้น "ในหลวง" มีรับสั่งถามลุงว่า
หมู่บ้านนี้มีปัญหาอะไรบ้าง..

ลุงได้กราบบังคมทูลว่า ปัญหาใหญ่ที่สุดคือไม่มีถนน จึงนอกจากจะโชคได้รับพระราชทาน "เงินกันลุง" จำนวน
36 บาท ซึ่งลุงนำไปเก็บใส่หีบมูซาไว้เป็นสิริมงคลจนถึงทุกวันนี้แล้ว

อีกไม่นานหลังจากนั้น ลุงรวยก็ได้เห็นตำรวจพลร่มกลุ่มหนึ่งเข้ามาช่วยกันไถดินที่บ้านห้วยมงคล และเพียง
หนึ่งเดือนเท่านั้น ชาวบ้านก็ได้ถนนพระราชทาน

ถนนห้วยมงคลที่ทำให้ชาวไร่ห้วยมงคลสามารถขนพืชผักออกมาขายที่ตลาดหัวหินได้ภายในเวลาเพียง 20 นาที

Our Beloved King

"สามร้อยดุ่ม"

มีหลายคนที่ทรงงานติดพันจนมีดสนิท ท่ามกลางฝูงยุงที่รุมตอมเข้ามาใกล้บริเวณพระวรกาย รอบพระศอ พระกร พระพักตร์ รวมทั้งแมลงต่าง ๆ ที่เข้ามารุมรบกวนพระองค์

พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวจะยังทรงทอดพระเนตรแผนที่อยู่ภายใต้แสงไฟฉายที่มีผู้ส่องถวายอย่างไม่สะดุ้งสะเทือนอย่างมากที่ทรงทำคือโบกพระหัตถ์ปิดไล่เบา ๆ เท่านั้น

ครั้งหนึ่งทรงมีรับสั่งเล่าเรื่อง "ยุง" ด้วยพระอารมณ์ขันว่า

"..ที่บางจาก แต่ไม่มีจากหอรกนะ ยุงชุมมากเลย ไปยืนดูแผนที่ เลย์โดนยุงรุมกัดขาทั้งสองข้าง กลับมาขาบวมแดง ไปสกลนครกลับมาแล้วถึงได้ยบลง มองเห็นเป็นตุ้มแดง ลองนับดูได้ข้างละร้อยห้าสิบดุ่ม สองข้างรวมสามร้อยพอดี.."

แก้ไขเมื่อ 28 ธ.ค. 48 10:31:50

"น้ำท่วมครั้งนั้น"

วันที่ 7 พ.ย. 26 ขณะที่ชาวกรุงเทพมหานครส่วนหนึ่งกำลังทนทุกข์หนักกับสภาพน้ำท่วมขัง น้อยคนที่จะรู้ว่าพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวกำลังทรงพยายามหาหนทางบรรเทาทุกข์ให้พวกเขาอยู่อย่างเงียบ ๆ

วันนั้นรถพระที่นั่งแวนแวกคองเนียร์ แล่นออกจากพระตำหนักจิตรลดารโหฐาน ราวบ่ายสองโมงเศษ สูถนนศรีอยุธยา เลี้ยวขวาเข้าถนนเพชรบุรี มุ่งสูถนนบางนาตราด

ไม่มีหมายกำหนดการ ไม่มีการปิดถนน แม้แต่ตำรวจท้องที่ก็ไม่ทราบล่วงหน้า

รถยนต์พระที่นั่งชะลอเป็นระยะ ๆ เพื่อทรงตรวจดูระดับน้ำ จนเมื่อถึงคอสะพานสร้างใหม่ที่คลองลาดกระบัง จึงเสด็จลงจากรถยนต์พระที่นั่งเพื่อทรงหารือกับเจ้าหน้าที่ที่ตามเสด็จ

ทรงฉายภาพด้วยพระองค์เอง ทรงกางแผนที่ทอดพระเนตรจุดต่าง ๆ จนถึงเวลาบ่ายคล้อย รถยนต์พระที่นั่งจึงแล่นกลับ เมื่อถึงสะพานคลองหนองบอน รถพระที่นั่งหยุดเพื่อให้พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวทรงฉายภาพบริเวณน้ำท่วม และทรงศึกษาแผนที่ร่องน้ำอีกครั้ง

ปรากฏว่าชาวบ้านทราบข่าวว่า "ในหลวงมาดูน้ำท่วม" ต่างก็พากันมาชมพระบารมีนับร้อย ๆ คน จนทำให้การจราจรบนสะพานเกิดการติดขัด พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวต้องทรงโบกพระหัตถ์ให้รถขบวนเสด็จผ่านไปจนเป็นที่เรียบร้อยด้วยพระองค์เอง

"เชื่อมั่น"

เย็นย่ำแล้วแต่ขบวนรถยนต์พระที่นั่งยังไม่หมดภารกิจ เมื่อรถวิ่งกลับมาทางถนนพัฒนาการ ทรงแวะฉายภาพบริเวณคลองตัน ทอดพระเนตรระดับน้ำแล้วทรงวกกลับมาที่คลองจิก

เวลานั้นฟ้ามืดแล้วเพราะเป็นเวลาจวนค่ำ พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวจึงทรงนำไฟฉายส่วนพระองค์ออกมาส่องแผนที่ ป้องกันน้ำท่วมและแนวพนักกันน้ำอยู่เป็นเวลานาน

กลายเป็นอีกภาพหนึ่งสร้างความตื่นตื้นใจแก่ประชาชนชาวกรุงเทพฯ อย่างยิ่ง

ประชาชนคนหนึ่งในละแวกเคหะนคร 1 แขวงบางบอน เขตประเวศ บอกว่า "รู้สึกซาบซึ้งในพระมหากรุณาธิคุณ เป็นล้นพ้นที่ทรงห่วงใยทุกข์ของราษฎร เสด็จฯ มาแก้ไขปัญหาน้ำท่วมด้วยพระองค์เอง พวกเรากำลังทนทุกข์เพราะน้ำท่วมขังเนิ่นนานก็เชื่อมั่นว่าพระองค์ทรงช่วยพวกเราได้อย่างแน่นอน"

Our Beloved King

ฉันนี้ชอบมากครับ...

เคยอ่านบทสัมภาษณ์ที่ในหลวงให้สัมภาษณ์ผู้สื่อข่าวต่างประเทศ เมื่อครั้งเดินทางไปอเมริกา ว่า เพราะเหตุใดพระองค์ถึงไม่ทรงยิ้มหรือพระสรวลบ้างเลย เวลาให้สัมภาษณ์กับนักข่าว พระองค์ทรงชี้ไปที่พระราชินีที่นั่งอยู่ข้างๆ พระองค์ พร้อมกับตอบคำถามที่นักข่าวคนนั้นถามว่า

"She's my smile"

เมื่อนักข่าวมองไปที่พระราชินี ท่านก็ทรงยิ้มให้กับนักข่าวต่างประเทศเหล่านั้น

ผมขอบพระทัยนี้จ้ะครับ

"ฉันทนได้"

ในเดือนหนึ่งของปี 2528 พระทนต์องค์หนึ่งของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวหักเฉียดโพรงประสาทฟัน พระทนต์องค์นั้นต้องการการถวายเป็นการรักษาเร่งด่วน แต่ขณะนั้นกรุงเทพฯ ก็กำลังประสบปัญหาอุทกภัย ต้องการการบรรเทาทุกข์เร่งด่วนเช่นกัน

เมื่อทันตแพทย์เข้ามาถวายเป็นการรักษา พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวรับสั่งถามว่า "จะใช้เวลานานเท่าใด"

ทันตแพทย์กราบบังคมทูลว่า อาจต้องใช้เวลา 1-2 ชม.
พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวรับสั่งว่า

"ขอรอไว้ก่อนนะ ฉันทนได้ วันนี้ขอไปดูราษฎรและช่วยแก้ไขปัญหาน้ำท่วมก่อน"

"คำสอนประโยคเดียว"

เมื่อนิตยสาร "สไคล์" ฉบับปี 2530 ได้ตั้งคำถามกับ ดร. สุเมธ ตันติเวชกุล ถึง "คำสอน" ของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวที่ประทับอยู่ในหัวใจ ดร.สุเมธ ซึ่งขณะนั้นดำรงตำแหน่งผู้อำนวยการสำนักงานเลขาธิการ กปร. ตอบว่า "คำสอนประโยคเดียวก็เกินพอ" นั่นคือพระราชดำรัสที่ว่า

"มาอยู่กับฉันนั้น ฉันไม่มีอะไรจะให้ นอกจากความสุขที่จะมีร่วมกันในการทำประโยชน์ให้แก่ผู้อื่น"

"ดีใจที่สุด"

สำหรับผู้ที่ตกอยู่ในความทุกข์มีดมน พระบรมฉายาลักษณ์ไม่เพียงเป็นรูปเคารพบูชา แต่ยังเป็นเสมือนสัญลักษณ์ของความศรัทธาที่ช่วยให้มีแรงต่อสู้กับความทุกข์ต่อไปได้ ดัง คุณยายละเมียด แสงเนียมวัย 72 ปี ชาวจังหวัดชุมพร ผู้ที่เผชิญกับอุทกภัยภาคใต้ในปี 2540 นำท่วมบ้านสูงมากจนอยู่อาศัยไม่ได้

"อยู่ ๆ น้ำก็ท่วมมาเร็วมาก ยายต้องไปขออาศัยบ้านคนอื่นเขาอยู่ ต่อมาก็ขึ้นไปอยู่ชั้นบน ออกไปไหนไม่ได้เลย

Our Beloved King

...พอดีที่บ้านนี้เขาปลูกมะละกอ ต้นมันสูงมาถึงหน้าต่างเราก็อ้อมถึงพอดี เลยได้กินข้าวกับมะละกอ ก็กินมาสามวัน มาเมื่อวานผู้ใหญ่บ้านมาบอก มุลินธิในหลวงจะเอาของมาแจกจ่ายคิดเลยว่า ไม่อดตายแล้ว ทุกครั้งที่คนไทยเดือดร้อน ในหลวงจะให้ความช่วยเหลือทุกครั้ง

ของที่ยายได้มา ที่ดีใจที่สุดคือมีรูปของท่านมาด้วย ที่บ้านเสียหายหมดแล้ว ยายจะเอารูปท่านไว้บูชา

ยายพูดแล้วก็ก้มลงกราบพระบรมฉายาลักษณ์พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวด้วยความจงรักภักดีสุดหัวใจ

"ทุกข์บรรเทา"

การ "ประทับอยู่ในบ้านเมือง" ดังพระราชดำรัสนั้น ในเวลาต่อมาก็เป็นที่รู้กันว่ามิได้หมายถึงการประทับอยู่ในเมืองหลวง เท่านั้น แต่ยังเสด็จฯ เยี่ยมเยียนราษฎรของพระองค์จนแทบจะทั่วทุกตารางนิ้วที่พระบาทฯจะย่างไปถึงได้

ทรงวิทย์ แก้วศรี ผู้เรียบเรียงบทความ "บรมพิตรพระราชสมภารเจ้าผู้ทรงพระคุณธรรมอันประเสริฐ" บันทึกไว้ว่า วันที่ 13 ก.ย 2497 ขณะที่ทรงมีพระชนมายุ 26 พรรษา และทรงครองราชย์เป็นปีที่ 8

ปรากฏว่าเกิดเหตุการณ์อัศจรรย์ครั้งร้ายแรงขึ้นที่อำเภอบ้านโป่ง จ.ราชบุรี พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวจึงเสด็จพระราชดำเนินไปเยี่ยมเยียนราษฎรชาวบ้านโป่งผู้ประสบภัยในพื้นที่ ทรงทอดพระเนตรบริเวณที่เกิดเพลิงไหม้และพระราชทานสิ่งของบรรเทาทุกข์

ทุกข์ในยามยากเพราะสิ้นเนื้อประดาตัวจากภัยเพลิงนั้นมากล้น แต่ เมื่อได้รู้ว่ายังมีใครสักคนคอยเป็นกำลังใจ ทุกข์สาหัสแค่ไหนก็ยังพอมีแรงกายลุกขึ้นสู้ต่อได้

การเสด็จพระราชดำเนินเยี่ยมเยียนราษฎรผู้ประสบภัยในครั้งนั้น นับได้ว่าเป็นการเสด็จพระราชดำเนินเยี่ยมราษฎรต่างจังหวัดเป็นครั้งแรกในรัชกาล

"141 ดัน"

เป็นที่รู้กันว่าพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวเริ่มเสด็จฯ พระราชทานปริญญาบัตรตั้งแต่ปี พ.ศ. 2493 และหลังจากนั้นบัณฑิตทุกคนก็เฝ้ารอที่จะได้รับพระราชทานปริญญาบัตรจากพระหัตถ์อย่างใจจดใจจ่อ

ภาพถ่ายวันรับพระราชทานปริญญาบัตรกลายเป็นของล้ำค่าที่ต้องประดับไว้ตามบ้านเรือนและเป็นสัญลักษณ์แห่งความสำเร็จของหนุ่มสาวและความภาคภูมิใจของบิดามารดา

จน 29 ปีต่อมามีผู้คำนวณให้ฉุกใจคิดกันว่าพระราชภารกิจในการพระราชทานปริญญาบัตรนั้นเป็นพระราชภารกิจที่หนักหน่วงไม่น้อย หนังสือพิมพ์ลงว่าหากเสด็จฯพระราชทานปริญญาบัตร 490 ครั้ง ประทับครั้งละราว 3 ชม. เท่ากับทรงยืนพระหัตถ์พระราชทานใบปริญญาบัตร 470,000 ครั้ง นำหนักปริญญาบัตรฉบับละ 3 ชีด รวมน้ำหนักทั้งหมดที่พระราชทานมาแล้ว 141 ดัน

ไม่เพียงเท่านั้น ดร.สุเมธ ตันติเวชกุล ยังเล่าเสริมให้เห็น "ความละเอียดอ่อนในพระราชภารกิจ" ที่ไม่มีใครคาดถึงว่า

"..ไม่ได้พระราชทานเฉย ๆ ทรงทอดพระเนตรอยู่ตลอดเวลา โบว์หลุดอะไรหลุดพระองค์ท่านทรงผูกโบว์ใหม่ให้เรียบร้อย บางครั้งเรียงเอกสารไว้หลายวัน ฟันมันจับ พระองค์ท่านก็ทรงปิดออก"

Our Beloved King

"สุขเป็นปี ๆ"

ด้วยเหตุนี้จึงมีผู้กราบบังคมทูลขอพระราชทานให้ทรงลดการเสด็จฯ พระราชทานปริญญาบัตรลงบ้าง โดยอาจงดเว้นการพระราชทานปริญญาบัตรในระดับปริญญาตรี คงไว้แต่เพียงระดับปริญญาโทขึ้นไป

พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวกลับมีพระราชกระแสรับสั่งตอบว่า พระองค์เองเสียเวลายื่นปริญญาบัตรให้บัณฑิตคนละ 6-7 วินาทีนั้น แต่ผู้ได้รับนั้นมีความสุขเป็นปี ๆ เปรียบกันไม่ได้เลย

ที่สำคัญคือ ทรงเห็นว่าการพระราชทานปริญญาสำหรับผู้สำเร็จปริญญาตรี นั้นสำคัญ เพราะบางคนอาจไม่มีโอกาสศึกษาชั้นปริญญาโทและปริญญาเอก ดังนั้น

"จะพระราชทานปริญญาบัตรแก่บัณฑิตปริญญาตรีไปจนกว่าจะไม่มีแรง.."

สุดท้าย แต่ยังไม่ท้ายสุด

"พระมหากษัตริย์"

เมื่อมีผู้สื่อข่าว BBC ขอพระราชทานสัมภาษณ์เพื่อประกอบภาพยนตร์เรื่อง **The Soul of Nation** ในปี 2522 โดยได้กราบบังคมทูลถามถึงพระราชทัศนะเกี่ยวกับบทบาทหน้าที่ของพระมหากษัตริย์ไทย พระองค์ได้พระราชทานคำตอบว่า

"การที่จะอธิบายว่า พระมหากษัตริย์ คืออะไรนั้น ดูเป็นปัญหาที่ยากพอสมควร โดยเฉพาะในกรณีของข้าพเจ้า ซึ่งถูกเรียกโดยคนทั่วไปว่า พระมหากษัตริย์ แต่โดยหน้าที่ที่แท้จริงแล้ว ดูจะห่างไกลจากหน้าที่ที่พระมหากษัตริย์ที่เคยรู้จักหรือเข้าใจกันมาแต่ก่อน

หน้าที่ของข้าพเจ้าในปัจจุบันนั้น ก็คือทำอะไรก็ตามที่เป็นประโยชน์ ถ้าถามว่า ข้าพเจ้ามีแผนการอะไรบ้างในอนาคต คำตอบก็คือไม่มี เราไม่ทราบว่าอะไรจะเกิดขึ้นในภายภาคหน้า แต่ไม่ว่าอะไรจะเกิดขึ้นก็ตาม เราก็จะเลือกทำแต่สิ่งที่เป็นประโยชน์ ซึ่งนั่นเป็นสิ่งที่เพียงพอแล้วสำหรับเรา"
